

Logopedie

Dobrý den milé děti a milí rodiče. Doufám, že jste se podívali na video, které jsme spolu s panem Hrošíkem pro vás připravili a že jste si s námi trošku potrénovali a možná se i trošku zasmáli☺. Dnes mám pro vás připravené popletené věty, které je potřeba správně opravit. Zahrajete si na básníka, který bude zkoušet vymyslet rým a na závěr se naučíme moc hezkou básničku. Tak jdeme na to.....

Popletené věty : poprosíme, aby vám někdo přečetl věty, ve kterých zkusíme najít chybu a nahradit ji správným slovem :

Ryjeme míčem (rýčem).

Po obloze pluje frak (mrak).

Psi rádi okusují most (kost).

Střílíme muškou (puškou).

U řeky kuňká bába (žába).

V boudě bydlí les (pes).

Ze stromu padají lišky (šišky).

Rýmování : zkusíme k danému slovu vymyslet slovo, které se bude rýmovat.....nastražte ouška.....

Kočka – vločka, rýč – míč – klíč, slepička – čepička, dráček – mráček – fráček, šiška – liška, kost – most, pes – les, žába – bába, mouka – louka, husa- pusa

Básnička :

Já jsem šelma kočičí,

volej na mě či či cí.

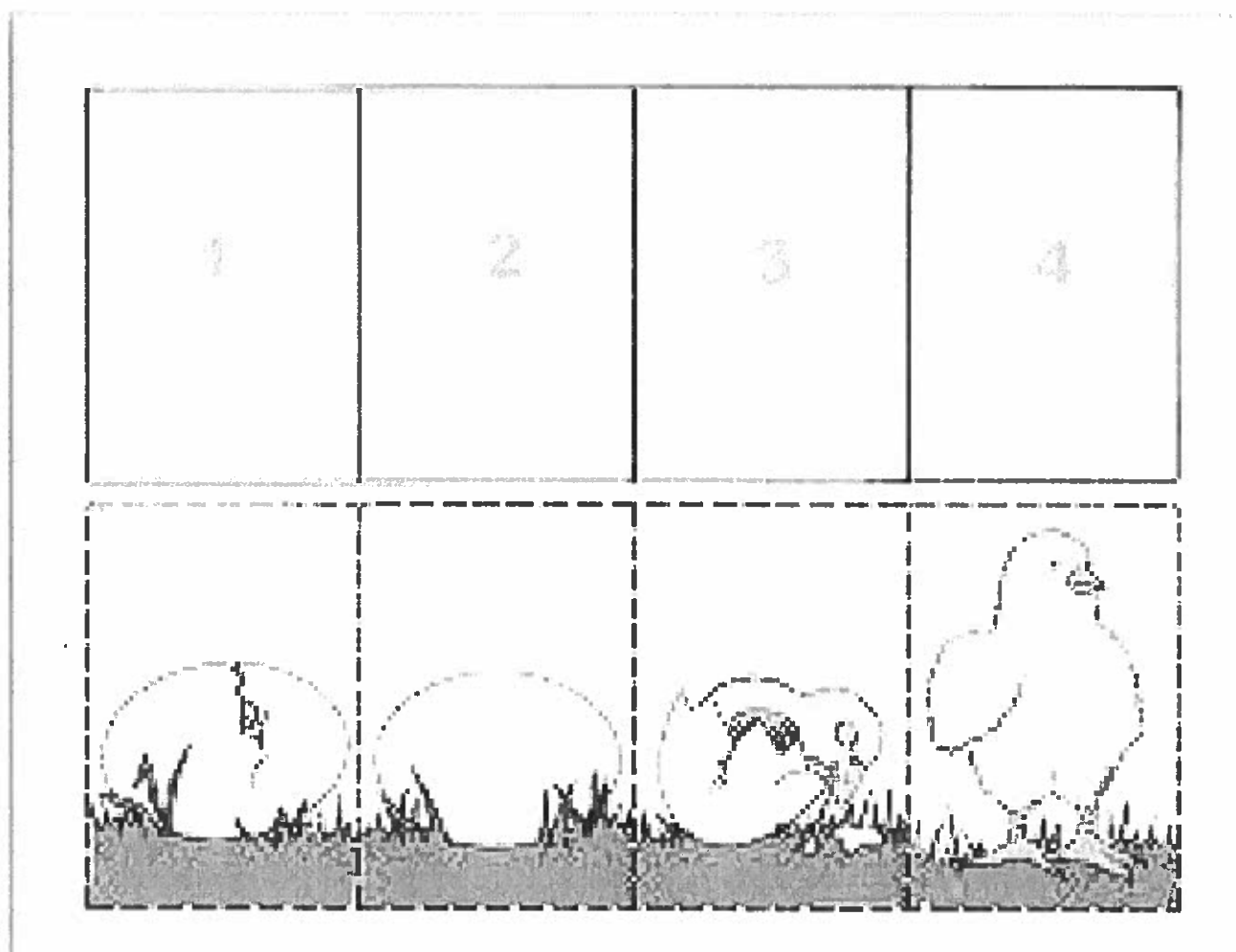
Tichounce se plížím vpřed,

šedou myšku chytну hned.

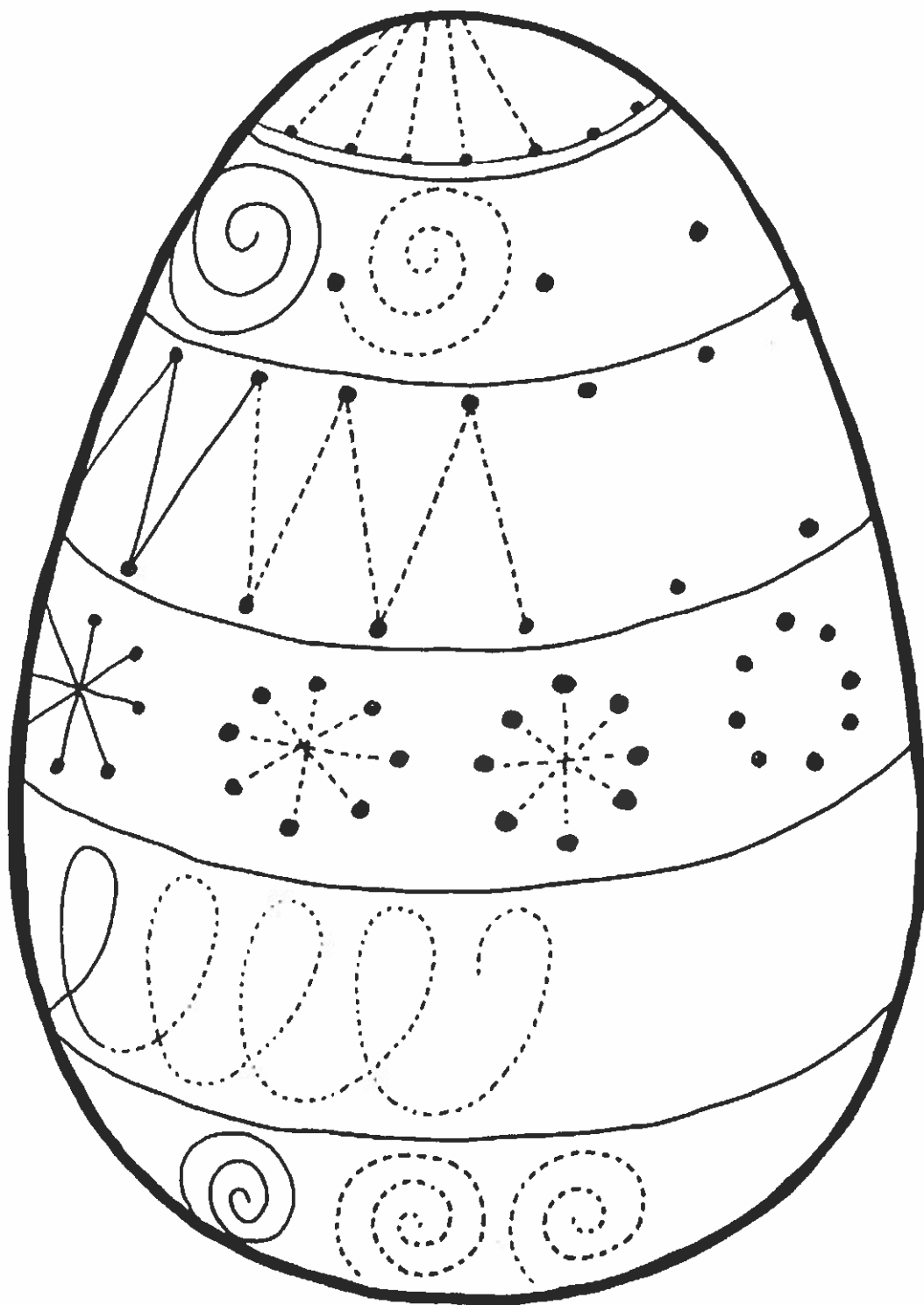
Schovám si ji v pelíšku,

polechtám ji na bříšku.

Obrázky prosím vystřihni a nalep na čísla, tak jak jdou správně za sebou.

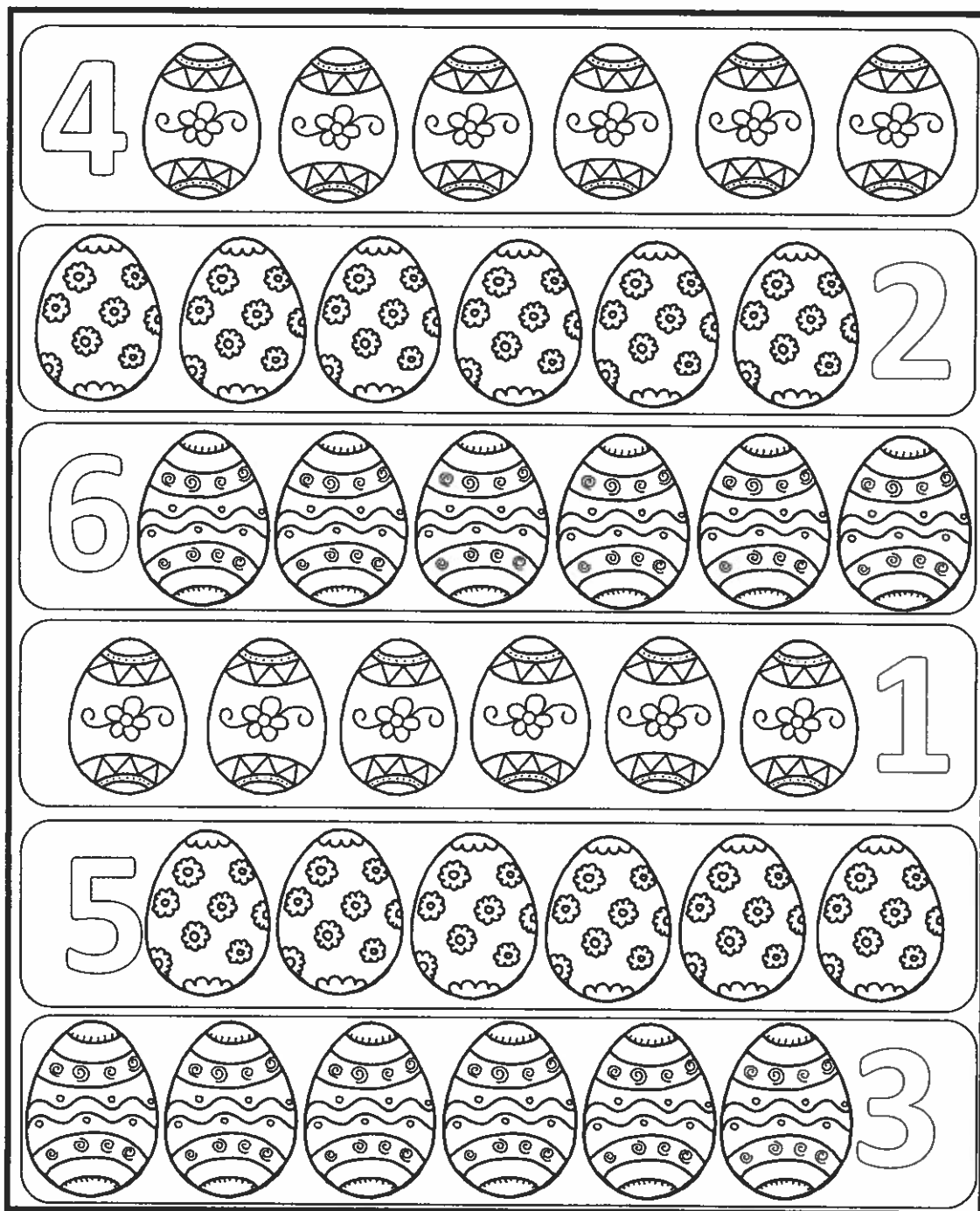
Obtáhni a pokračuj v dokončení řádku. Prosím, používej obyčejnou tužku. ☺

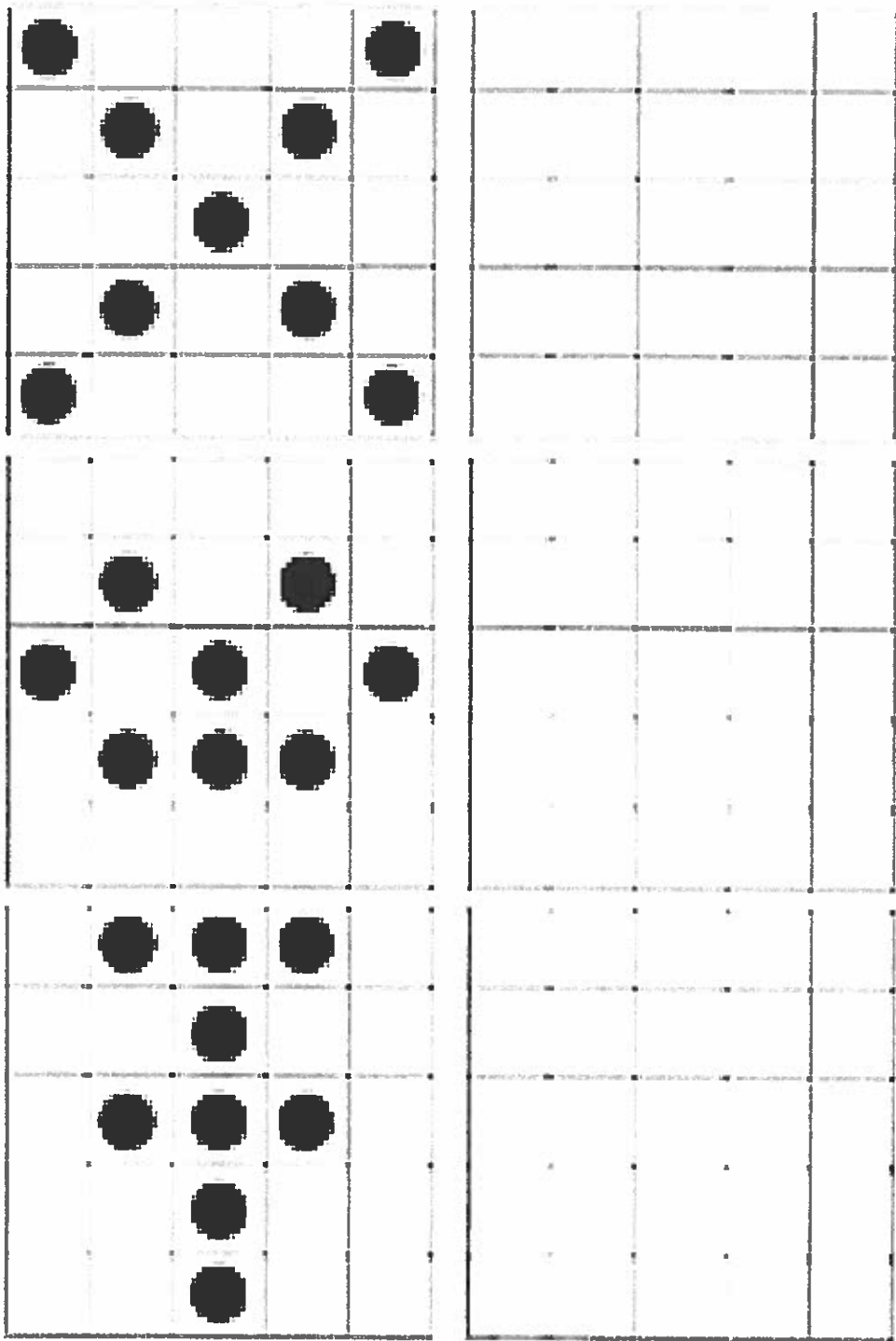
Obrázek vybarvi pomocí pastelek.

Vybarvi stejný počet vajíček podle číslice.

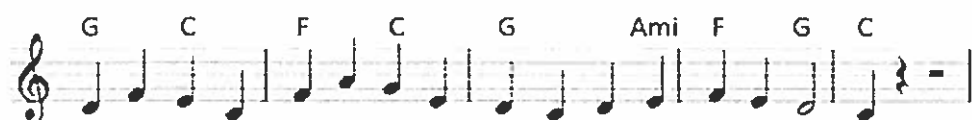
Pokus překreslit kolečka dle předlohy.

Text a hudba:
Marie Kružiková

1. Kdopak ví, kdopak ví - nač je proutek vrbový? Co je tohle

za otázku? Proutky - ty jsou na pomlázku, na pomlázku.

2. Co je to, co je to - pípá to a zobe to? Kolem kvočny

batolení - malé, živé nadělení, nadělení.

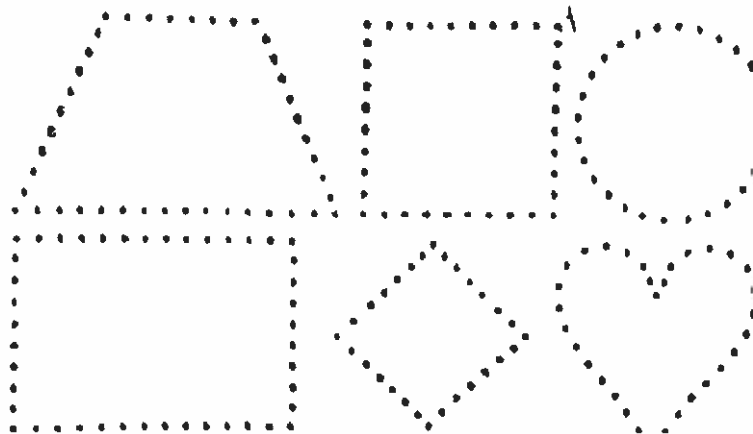
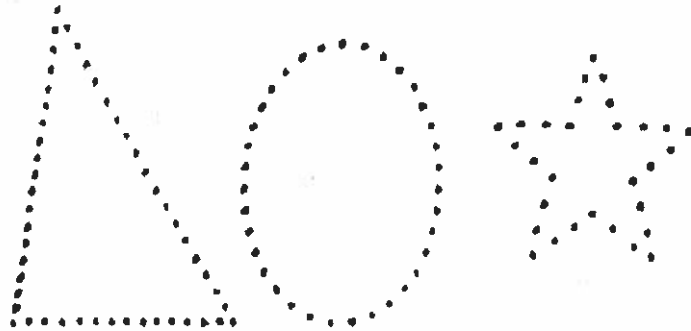
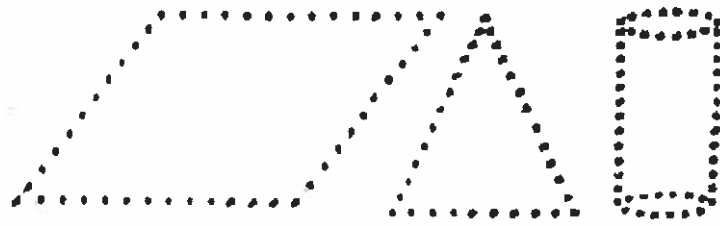
Velikonoční básnička

Zkuste se jí milé děti naučit, společně si ji pak ve školce zopakujeme. 😊

Hody, hody doprovody,
já jsem malý zajíček,
utíkal jsem podle vody,
nesl košík vajíček.

Potkala mě koroptvička,
chtěla jedno červené,
že mi dá lán jetelíčka
a já říkal: Ne, ne, ne.

Na remízku mezi poli,
mám já strýčka králíčka,
tomu nosím každým rokem,
malovaná vajíčka.

Velikonoce v Halánkovicích

Přišly Velikonoce, největší křesťanské svátky v roce, svátky jara.

Na Velikonoce jezdívala celá rodina k babičce a dědečkovi do Halánkovic. Byla to malebná vesnička, obklopená lesy. Na návsi stál kostelík, kolem domky a staré roubené chaloupky, za nimi několik menších hospodářských stavení a dál už jen louky, pole a lesy.

Anička s Vítkem dali babičce a dědečkovi velkou pusku na přivítanou a hned se rozhlíželi po dvoře. Kam dřív běžet? Nejprve nahlédli do chléva, kde na ně roztomile mžouralo malé telátko. Potom si chvilku pohráli s kůzlátkem Lízinkou, podívali se do králíkárně na králíčky, ve stodole se pomazlili s koťátky, pohladili jejich starostlivou mámu kočku Micku a prozkoumali kdejaký kout.

Když otevřeli dvířka dřevěné kolny, ozvalo se kvok, kvok, kvok a vzápětí vypochoďovala kvočna s tuctem žluťoučkových kuřátek. Anička s Vítkem na nich mohli oči nechat. Tu se odněkud vyřítíl rozčilený kohout Peřula a děti se daly na útěk. Honem se běžely schovat k babičce.

„Tak co, děti, jak se vám u nás líbí?“ zeptala se babička a láskyplně je k sobě přivinula.

„Děkujeme, líbí,“ odpověděl zdvořile Vítek.

„A máš ještě něco, babičko?“ vyzvídala Anička.

„Co by to mělo být? Housátka, kachňátka?“ smála se babička. „Na to bychom s dědečkem už nestačili. Něco vám však prozradím,“ řekla a spiklenecky mrkla na Vítka. „Máme zamluvené štěňátko. Až v létě přijedete, poběží vám naproti.“

„Jú,“ nadšeně vypískl Vítek, „ty jsi tak hodná, babičko!“

„Abych pravdu řekla, to je především dědečkova zásluha. Ale nemyslete, o štěňátko se také budete muset starat,“ dodala vážně babička.

„Neboj, babičko, budeme, budeme,“ sliboval Vítek. „Vid', Aničko?“

Anička přikývla na souhlas, ale už ji zaujalo něco jiného. Od návsi k nim zaletěl rachotivý, drnčivý zvuk.

„Co je to, babičko?“ zeptala se Anička.

„To jsou řehtačky. Dnes je Zelený čtvrtek. Zvony nám odletěly do Říma. A tak místo zvonění chodí děti s řehtačkami,“ vysvětlovala babička.

Anička napjatě poslouchala. Ještě nikdy neviděla letět zvony. Zaklonila hlavičku a zadívala se do modré oblohy, na níž bylo rozhozeno několik bělostných obláčků jako polštářků z prachového peří. Ve výšce se pohybovaly tmavohnědé tečky.

„Vidím je, vidím je!“ zvolala Anička a ukazovala k obloze.

„Kdepak, Aničko, to nejsou zvony, to jsou tažní ptáci. Vracejí se z teplých krajín zpátky domů.“

„Aha,“ hlesla zklamaně Anička. „Mohli bychom jít aspoň s těmi řehtačkami?“

„To víš, že byste mohli. Víte co? Večer vám budu o všem vyprávět. Chcete?“

„Ano, ano, děkujeme, babičko,“ volali jeden přes druhého.

„Dobře, ale teď už běžte do kuchyně. Určitě musíte mít pořádný hlad,“ řekla babička a laskavým pohledem hleděla za odbíhajícími vnoučaty.

Večer babička vyprávěla dětem o tom, co znamenají Velikonoce a proč se slaví. Vyprávěla jim o Zeleném čtvrtku, kdy naposledy zazní zvony, o Velkém pátku, kdy byl ukřižován Ježíš Kristus, o Bílé sobotě, kdy věřící navštěvují jeho hrob, o neděli, kdy je Hod boží velikonoční a kdy se ráno ve všech křesťanských zemích slavnostně rozezní zvony a slaví se vzkříšení. Samozřejmě že nezapomněla ani na Velikonoční pondělí spojené s pomlázkou a s různými lidovými zvyky.

Po celou dobu svého vypravování babička sotva stačila odpovídat na všechny Aniččiny a Vítkovy zvědavé otázky.

A když děti pomalu usínaly, ozvala se Anička, třebaže se jí únavou zavíraly oči: „Na Velký pátek se prý také otevírají poklady. Je to pravda, babičko?“

„To nevím, Aničko. Jedno však vím docela jistě. Pro maminku, pro tatínka a pro nás s dědečkem jste největší poklad vy. A teď už spěte. Dobrou noc.“

„Dobrou noc, babičko,“ ozvaly se dva tenoučké hlásky a v tu ránu Vítek s Aničkou usnuli.

Jen abyste byli zdraví a nic zlého vás nepotkalo, pomyslela si v duchu babička a potichu za sebou zavřela dveře.

Velikonoce utekly jako voda. Anička s Vítkem si jich náramně užili. Nejvíc legrace bylo na Velikonoční pondělí. Ráno přišli koledníci. Měli pomlázky z vrbových proutků, ozdobené mašlemi, a proháněli Aničku po dvoře. Každý koledník potom dostal po malovaném vajíčku.

Sotva koledníci odešli, dědeček s tatínkem a Vítkem vytáhli z komory pomlázky a vyšlehali Aničku, maminku a ani na babičku nezapomněli.

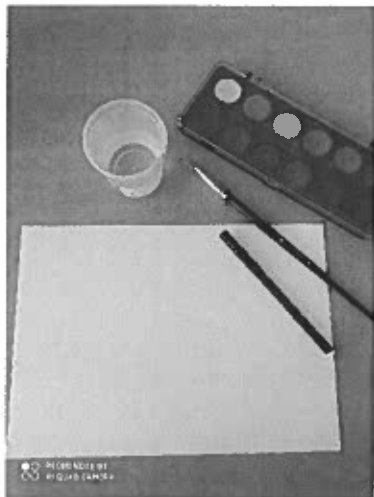
„Musíte dostat pomlázkou, abyste byly po celý rok čiperné!“ volal dědeček a utíkal před babičkou, která po něm na oplátku cákala vodu.

Do všeobecného veselí rozčileně křičel kohout Peťula a kdákající slepice se všem pletly pod nohy.

Vítek s Aničkou by u babičky a dědečka nejraději zůstali rovnou do prázdnin. Ale na Vítka již příští den čekala škola, tatínek musel do práce a na Aničku možná čekalo nějaké nové překvapení doma na zahradě.

Slepička a kuřátka

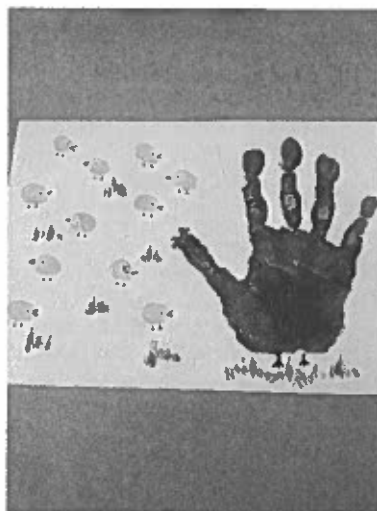
Připrav si papír, fixy, vodovky nebo tempéry.

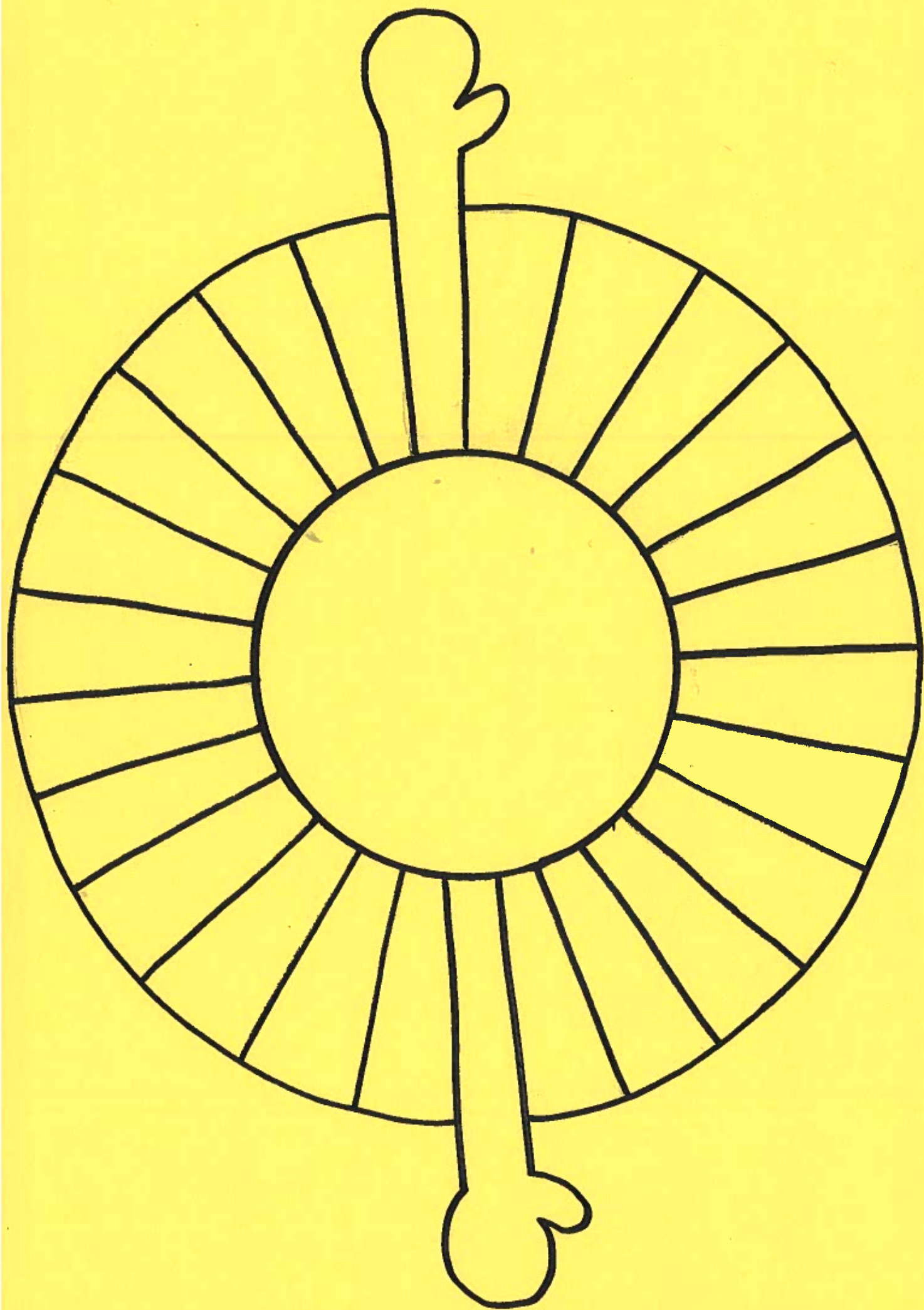
Pravou ruku si pořádně pomaluj hnědou barvou a silně přitiskni na papír. Ruku si umyj, aby sis nic nezamazala. Žlutou barvou si pomaluj pravý ukazováček, palcem ji můžeš rozetřít. Obtiskni několik teček, barvu si přidávej, pokud je třeba. Ruku si umyj.

Slepici a kuřátkům domaluj zobáčky a hřebínky. Až barva zaschne, fixou domaluj nožičky.

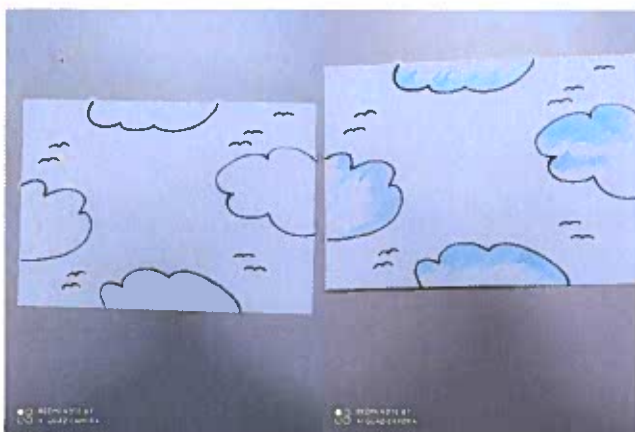
A už chybí jen tráva.

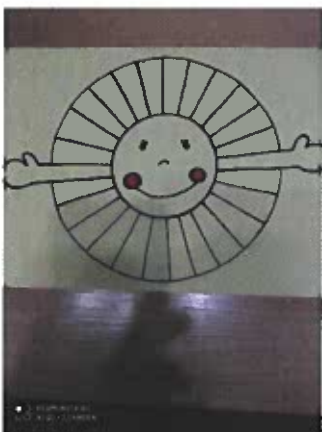
Zima ještě klepe na dveře, ale my si přivoláme sluníčko

Připrav si žlutý a bílý papír, který jsi dostala ze školky, fixy, lepidlo a nůžky.

Na bílý papír namaluj mraky a vybarvi je. Přimaluj ptáky.

Na žlutém papíře máš namalované sluníčko, domaluj mu obličej.

Otoč ➔